

Той се уплаши. Всички знаехъ, че цезаръ не рѣдко се забавлява, на чело на отрядъ дворцови слуги, съ нападения и въ Субуръ, и въ другитѣ квартали на града. Извѣстно бѣше тѣже, че отъ тия нощи приключения Неронъ по нѣкога се връщаше съ рани по тѣлото. Но бранящитѣ се непрѣмѣнно постигаше смъртъ, дорп когато бѣхъ сенатори. Кѫщата на „вигилиитѣ“, които имахъ длѣностъта да пазятъ реда въ града, се намираше на близу, но стражата въ подобни случаи се прѣсторваше на глуха и слѣпа. Около носилката се захванѣ бой: борѣхъ се, удряхъ се, събaryaхъ се. Атацинъ съобрази, че прѣди всичко трѣбва да обезпечи Лигия и себе си, а другитѣ могатъ да се оставятъ на волята на сѫдбата. Като измѣкна дѣвойката изъ носилката, той я хванѣ за рѣцѣтѣ и се спустихъ да бѣга, като искаше да се скрие въ тѣмнината.

Но Лигия захванѣ да вика:

— Урсъ! Урсъ!

Тя излѣзе отъ двореца въ бѣли дрѣхи, така щото не бѣше мѣжно да я отличитъ. Атацинъ я покри съ своето на метало, но веднага шията му скопчихъ ужасни клещи, а върху главата му, като камъкъ, се сложи огромна съкрушителна рѣка.

Той падна веднага като волъ, поваленъ съ топоръ прѣдъ олтаря на Зевса.

Повечето роби бѣхъ повалени на земята, другитѣ се спасявахъ съ бѣганье, като се блѣскахъ о стѣните въ гѣстия мракъ. На мѣстото на произшествието остана само разбитата носилка.

Урсъ понесе Лигия къмъ Субуръ, другаритѣ му го съпровождаха, като се разотиваха по пътя.

Робитѣ скоро започнаха да се събиратъ прѣдъ кѫщата на Виниция и да се съвѣщаватъ. Като несмѣхъ да влѣзатъ, тѣ рѣшихъ да се върнатъ на мѣстото на нападението, дѣто намѣрихъ нѣколко мѣрти тѣла, въ това число и Атацина. Той още се борѣше въ прѣдмѣрти трупки; като се сгърчи за послѣденъ путь, той се протегна и издѣхна.

Тогава робитѣ го взехъ и го понесоха къмъ кѫщата на Виниция. Тѣ се спрѣхъ прѣдъ вратата. Необходимо бѣше да съобщатъ за произшествието.

— Нека съобщи Гулонъ, — попѣниха нѣколко гласа, — лицето му е въ кръвь обляно, както и нашите, и господаря го обича. Гулона застрашава по-малка опасность, отъ колкото настъ.

Германецъ Гулонъ, старъ робъ, останалъ у Виниций по наследство отъ майка му, сестрата на Петроний, каза: